

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NICOLAU, OANA

Sunt Ana și sunt nebună / Oana Nicolau. - București :

Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-496-4

821.135.1

OANA NICOLAU

sunt Ana și sunt nebună

Redactor: **Crenguța Nicolae**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

procesul în care mecanismele de apărare, deși dureroase, nu erau arme, ci încercări disperate de a supraviețui.

Tulburarea borderline este adesea greșit înțeleasă. Este vorba despre o sensibilitate extremă la respingere, despre frica viscerală de a fi abandonat, despre efortul continuu de a nu te dizolva într-o lume care pare prea dură. Despre a iubi cu disperare și a respinge din teamă. Despre a-ți dori prezență și a te închide tocmai atunci când o primești. O pendulare oboitoare între „te rog, rămâi” și „nu mă atinge”.

Le mulțumesc acestor femei pentru că mi-au oferit încrederea lor. Pentru că mi-au permis să le văd cu toate straturile durerii și cu dorința lor sinceră de a se vindeca. Le mulțumesc pentru fiecare întrebare curajoasă pe care și-au pus-o, pentru fiecare clipă în care au ales să rămână în contact cu propria lor durere.

Ana este un ecou al poveștilor lor, o reflecție a unei experiențe care merită mai multă înțelegere și mai puțină judecată. Dar cartea nu este doar despre borderline, ci și despre umanitate, despre fragilitate, despre efortul de a învăța să rămâi acolo unde e bine, chiar și atunci când instinctul îți spune să fugi. Despre cum învățăm, pas cu pas, să iubim altfel, să ne iubim altfel.

Cartea este pentru toți cei care au simțit, la un moment dat, că nu-și găsesc locul. Pentru cei care și-au dus rănilor și durerile cu greutate. Pentru cei care au fost întrebați rar „Cum te simți?” și ascuțiți și mai rar. Pentru cei care n-au știut cum să ceară iubire, dar au sperat mereu că o vor primi. Pentru cei care au fost prea sensibili sau prea oboșiți, dar care au continuat să caute, să înțeleagă și să vindece.

Este pentru tine, cel care ai ales să deschizi cartea. Poate nu știi exact ce vei găsi, dar ai ales să fii aici. Îți doresc ca, dintre toate rândurile, să-ți rămână măcar unul care să-ți spună ceva important. Despre tine, despre ceilalți, despre cum, chiar și în cele mai încurcate povești, există drumuri care duc spre lumină.

Cu drag,
 Oana

CAPITOLUL 1

— Tatăl tău... cel mai bun și mai frumos suflet...
 Îmi pare rău că ne-a părăsit, îmi pare rău că n-a știut sau n-a putut să facă lucrurile diferit...

Dragul meu fiu,

Astăzi împlinești un an. Este prima ta aniversare, e primul tort și e prima petrecere. Sunt sigur că mama ta a pregătit ceva special pentru tine, deși îmi imaginez că este cea mai grea zi pentru ea. Îmi pare atât de rău că nu sunt cu voi. Mi-aș fi dorit să-ți văd primii pași, să-ți aud primele cuvinte, mi-aș fi dorit să te învăț să sufli în lumânare, mi-aș fi dorit să vă strâng în brațe pe amândoi și să vă spun cât de mult vă iubesc. Mi-aș fi dorit atât de multe pentru voi și pentru noi. Îmi pare rău, te rog să găsești puterea în sufletelul tău să mă ierți...

Oriunde aș fi, oricât de departe, vreau să știi că sunt mereu alături de tine și sper că mă simți în inima ta. Fii curajos, micuțule, și ai grijă să-i oferi mamei tale multe zâmbete și îmbrățișări. Are nevoie de ele.

*Te iubesc acum și mereu,
 Tata*

Am împăturit scrisoarea și mi-am lăsat în tăcere lacrimile să curgă în voie pe obraji. Am închis ochii și mi-am amintit de începutul nostru. Când încă nu știam câte trăiri îmi va aduce ziua aceea, când încă nu știam câte momente de fericire voi avea lângă el, când încă nu știam că pot să râd și să mă bucur atât de tare și de frumos.

— La revedere.

Am închis ușa în urma mea și m-am sprijinit de perete. Mâinile îmi tremurau, picioarele se înmuiaseră și simțeam că mă prăbușesc. Am căutat cu ultimele puteri un scaun, ceva pe care să mă așez. În sala de așteptare erau câteva persoane pe care le vedeam ca prin ceață, dar le simțeam cum mă privesc.

— Luați loc aici, m-a surprins o doamnă care părea trecută de prima tinerețe, repezindu-se să-mi ofere un loc pe scaun.

M-a ajutat să mă așez, m-a mângâiat blând pe spate și mi-a întins un pahar cu apă.

Aș fi vrut să-i mulțumesc, însă până m-am dezmeticit nu mai era lângă mine. Mi-am dat seama că îmi curgea sudoarea pe față, pe gât, pe spate. Tot corpul îmi era scaldat într-o transpirație rece. Când am vrut să mă șterg am văzut în pumnul încleștat hârtia. Am despăturit-o cu teamă, dar și cu o furie care mi-a apărut automat. Ochii mi s-au oprit direct pe ultimul paragraf:

„Diagnostic: tulburare de personalitate
 borderline.”

Cel puțin acum am confirmarea că sunt nebună, mi-am spus zâmbind în sinea mea. Apoi un râs isteric mi-a ieșit pe gură, sub privirile stupefiate ale celor de-acolo.

— Sunt OK, nu vă temeți, le-am spus când am reușit să-mi potolesc râsul. Tocmai am aflat că sunt nebună, dar e în regulă. Mă simt chiar relaxată, dacă stau bine să mă

gândesc, am continuat eu să mă destăinui, de parcă interesea pe cineva din jur cum sau cine eram eu. Până mai devreme doar credeam că sunt nebună, dar acum e negru pe alb. Nu credeți că e mai bine așa? Decât să trăim în ceață, cu speranță, mai bine să știm adevărul, oricât de dureros ar fi, nu credeți? Am dreptate sau nu?!

Am urlat ultima întrebare, într-o încercare disperată de a surprinde o fărâșă de milă, de altă furie, de orice. Dar nu mă asculta nimeni, fiecare părea că are ceva de făcut, doar-doar să nu se uite către mine.

— Ia mai duceți-vă dracului toți! Rămâneți voi în bezna voastră și mințiți-vă în continuare. Eu am ieșit la lumină și-o să mă bucur de viață.

Mi-am luat geanta și am zbughit-o la fugă pe scări, afară din clădire, apoi pe străzi și străduțe. Alergam și simțeam cum toată ființa mea ovaționa fericită. Un val imens de bucurie pe care nici măcar nu mai căutam să mi-l explic. Alergam ca nebună, cu foaia de hârtie pe care nu o lăsam din mână. Era dovada care mă elibera.

Am ajuns în Grădina Icoanei și m-am oprit când am văzut verdele din fața mea. Florile abia înflorite, mirosul de primăvară, ca și când viața ar fi renăscut. Eu, viața mea, care parcă abia atunci începea.

Am simțit nevoia să mă așez. Să mă odihnesc. Să mă odihnesc după toți anii de chin și de durere pe care îi dusesem cu stoicism, într-o luptă continuă cu toți și mai ales cu mine.

Nici nu mi-am dat seama când el s-a așezat lângă mine.

— Ești bine? m-a întrebat, iar eu am simțit cum s-a tras mai aproape.

— Sunt obosită, i-am răspuns din inerție.

— Ai avut o zi grea? a continuat cu întrebările, în timp ce eu mă gândeam cine e și ce vrea de la mine, dar vocea mea a verbalizat altceva.

— O zi grea aș fi dus cu plăcere, dar am avut o viață grea. Și asta e mai complicat de dus.

— Îmi pare rău să aud asta.

„De ce să-ți pară rău, doar nici nu mă cunoști”, mi-am continuat dialogul în sinea mea.

— N-ai de ce să-ți pară rău, n-ai nicio vină.

— Așa e, dar pari atât de răvășită, că m-ai făcut să mă opresc pe banca asta să văd dacă pot să te ajut.

— Nu trebuia.

— Știu, dar am făcut-o oricum.

Când mi-a atins mâna, ceva m-a făcut să deschid pumnul și să las hârtia mototolită să se rostogolească pe trotuar. A luat-o de-acolo și a pus-o pe bancă, între noi.

— E ceva important?

Mi-am ridicat capul și l-am privit câteva secunde. M-au surprins ochii albaștri, nu pentru culoarea lor, ci pentru blândețea cu care mă învăluiau. Ceva cald și plăcut în privirea lui, total nefamiliar pentru mine. Era înalt și slab, cu umeri înguști și mișcări calme. Părul șaten, tuns scurt, lăsa să i se vadă fruntea lată și senină. Nu știam cine era, dar știam cum mă simțeam în prezența lui. Și asta mi-a dat o încredere care m-a cutremurat.

— Eu sunt Ana și sunt nebună, i-am spus cu naturalețe.

— OK, Ana, îți mulțumesc pentru sinceritate, a zâmbit el cu toată gura, dezvăluind o dantură perfectă. Eu sunt Andy și sper că nu sunt nebun.

Am râs amândoi, și acolo, în mijlocul Bucureștiului, în parcul acela micuț, ne-am început povestea. Înconju-rați de o liniște nenaturală, protejați de forfota unui oraș înghesuit, departe de oamenii agitați și nervoși, am râs cu poftă, cu chef de viață, cu bucurie și fără griji. Ca doi copii. Copilul din mine, doborât de prea multe greutăți, descoperea o lumină la capătul unui tunel întunecat pe care-l credea infinit.

CAPITOLUL 2

Aveam șase ani, îmi amintesc bine asta, pentru că imaginea tortului cu cele șase lumânări n-am cum s-o uit vreodată. Mirosea a vanilie, iar glazura albă, puțin topită de la căldura lumânărilor, părea să-mi promită o dulceață pe care n-aveam s-o mai gust niciodată cu aceeași inocență.

— Hai, pune-ți o dorință și suflă!

Ce-și doresc fetițele la vârsta asta? Păpuși, plușuri, truse de doctor sau bucătării de jucărie...?

Eu îmi doream altceva.

— Dorința mea este...

— Nu spune cu voce tare, că nu se mai împlinește, a strigat la mine.

Ce tâmpenie, uite cum se nasc superstițiile, din vorbe aruncate aiurea. Am spus oricum, dintr-o suflare, atât de mare era dorința mea. Cadoul pe care îl visam noapte de noapte.

— Îmi doresc să vină mama să mă ia acasă.

Apoi visele s-au transformat în coșmaruri și am trăit zi de zi cu remușcări și vinovăție, pentru că o spuseseam cu voce tare. De-asta nu s-a împlinit. Aș fi putut să spun în gând, să suflu în lumânările alea nenorocite și să mă trezesc a doua zi, ca într-o dimineață de Crăciun, cu dorința împlinită. Cu mama în pragul ușii.

Mi-o imaginam cum stă acolo, îmbrăcată impecabil, cu fustă scurtă și pantofi cu toc. Mi-o imaginam cum

mă privește cu ochii ei negri, pătrunzători și cum îmi zâmbește jucăuș. Mi-era dor să-i mângâi părul bogat, negru ca tăciunile, și să mă cufund în brațele ei. Era o femeie frumoasă, înaltă și suplă, cu pielea albă, catifelată. Îmi plăceau mult unghiile ei mereu îngrijite și date cu oja roșie. Mă uitam la ea ca la o minune, o divinizam pur și simplu. De-a lungul anilor mă transformasem în ea. Poate că natural, genetic, sau poate dintr-o dorință ascunsă de a menține imaginea ei atunci când mă priveam în oglindă.

Venea o dată, cel mult de două ori pe an, nu mai mult de trei sau patru zile. Dar niciodată de ziua mea sau de sărbători. Știam când urma să vină, pentru că erau pregătiri importante: eram spălată pe păr, aveam aranjate hainele cele mai frumoase, cele bune, Maricica gătea multe feluri de mâncare, frigiderul era plin, în fructierele care de obicei erau de decor apăreau fructe, în casă era ordine și curățenie. Iar Maricica își schimba brusc starea, își lua o expresie forțată a feței, în încercarea de a se arăta bună și drăgăstoasă. Era o matahală de om, înaltă, cu sânii mari, înghesuiți în sutienele prea mici pe care le purta, cu niște dinți mari și gingiile vizibile când vorbea. Nu era o femeie rea, doar că nu știa să-și arate sentimentele. Sau nu voia. N-am reușit să înțeleg și, de la un punct încolo, nici n-a mai contat.

Îmi amintesc că într-o seară târzie, când mă credea în lumea lui Moș Ene, Maricica s-a apropiat de patul meu, am simțit-o cum mă privește, m-a mângâiat pe spate și m-a sărutat pe frunte. Am adormit liniștită și n-am mai avut coșmaruri în noaptea aceea. Am așteptat-o mai apoi multe nopți, dar n-a mai venit. Sau poate că venea, dar doar după ce adormeam. Îmi plăcea să cred așa. Mă liniștea gândul că, undeva între vise, era acolo.

Apartamentul ei cu două camere era mic și sufocant, încărcat cu mobilă veche, adunată parcă la întâmplare, fără nicio logică sau legătură între piese. Totul

părea înghesuit, prăfuit, obosit. Pereții, pătați și scorojiți în colțuri, purtau urmele unor vechi infiltrații și ale anilor care trecuseră nepăsători peste ei. În sufragerie trona o masă masivă, disproporționată față de spațiul îngust, ca o relicvă a unui trecut care nu se mai potrivea cu prezentul. Pe un perete era un fotoliu greu, așezat în fața unei servante încărcate, peste care stătea un televizor mic, iar alături, un pat de o persoană – locul unde dormea ea și unde stăteam și eu când ne uitam la televizor. Mă așezam strâmb, cu gâtul întors spre ecran, și rămâneam adesea înțepenită până la final. Nu aveam altă variantă, iar pentru ea părea că nici nu conta. Totul era rigid, apăăsător, ca și cum timpul se oprise acolo, într-un aer greu, neschimbat, care păstra mirosul vechi al lucrurilor și al vieții netrăite.

Aveam ore fixe de masă și dacă întârziam mai mult de cinci minute nu mai mâncam. După câteva situații de acest fel, în care m-am culcat chinuită de foame, m-am conformat. Nu voiam s-o supăr. Deși nu mă certa, avea o privire care mă făcea să îngheț. Îmi spunea doar:

– Știi regula, da?

– Știu.

Și cu asta plecam și îmi vedeam de ale mele.

În baie, pereții erau vopsiți în ulei, crăpați pe alocuri, fără faianță, fără fereastră. Robinetele, vechi și ruginite, scoteau un sunet chinuit când încercai să le învârți, iar aerul greu, încărcat de umezeală și miros stătut, te lovea imediat ce deschideai ușa. Încercam să nu stau prea mult acolo. Nu era un loc în care să te simți bine, ci doar unul de care aveai nevoie. Și totuși, în mintea mea de copil, mă întorceam mereu în baia noastră de acasă. Mică, dar curată, cu lumină blândă și gresie albă sub tălpi. Mă imaginam în serile în care nu puteam să

dorm, cum aprind lumina din hol, cum îmi fac un ceai, ca mama, și mă așez în apa caldă cu spumă. Nu știam exact ce înseamnă *acasă*, dar acolo, în gândul acela, era un loc în care totul părea mai simplu.

Și de-asta îl uram atât de tare pe Dragoș. Copilul care îmi furase și această plăcere mărunță. Familia lui locuia în apartamentul nostru, al familiei mele. Trăiau printre lucrurile noastre, călcau pe covoarele noastre, se uitau la televizorul nostru și stăteau la masa la care ar fi trebuit să stau eu, cu familia mea. Era nedrept ca Dragoș să stea în casa mea, să doarmă în patul meu, iar eu să stau printre vecini, într-un pat necunoscut, cu capul pe o pernă mereu udă de la lacrimile pe care continuam să le vărs în prea multe nopți.

Plăteau o chirie care ar fi trebuit să asigure o parte din banii necesari întreținerii mele, însă Maricica părea că nu se ajunge niciodată cu banii. Auzeam frecvent cum se plângea că toate se scumpesc și n-are destui bani să cumpere mâncare. Haine îmi mai trimitea mama și mă bucuram să primesc pachete de la ea. Îmi puneă și câte o ciocolată sau o bomboană, poate o jucărie sau o păpușă. Le strângeam pe toate în pat, mă înconjuram de ele și îmi imaginam că sunt brațele mamei care mă-nconjoară.

— O să stai cu vecina câteva săptămâni. Eu trebuie să plec în Italia să fac rost de bani, că nu ne mai descurcăm, mi-a spus mama într-o zi când m-a luat de la grădiniță.

— Care vecină?

— Maricica, o știi doar. Cea care stă în apartamentul de lângă noi.

Nu-mi amintesc dacă o știam sau nu, știu doar că m-am speriat teribil și am ținut-o strâns de mână pe

mama până am ajuns acasă. Bagajele erau făcute, ne așteptau la ușă.

— Să fii cuminte și s-o ascuți, da? Îmi promiți?

— Pe cine? Când?

— Promite-mi.

— Îți promit, dar nu pleca, te rog. Nu mă lăsa.

M-am agățat de piciorul ei, încercând disperată s-o opresc.

— Mă întorc repede, nici n-o să-ți dai seama când trece timpul. Oricum, taică-tău a zis că o să vină să te vadă, mi-a spus pe un ton surprinzător de calm, apoi mi-a desprins mânuțele și mi le-a așezat pe lângă corp.

N-aveam încă cinci ani, nu apucasem să adun prea multe amintiri, dar îmi amintesc perfect panica și dispararea de-atunci. Îmi amintesc că auzeam ce spune, dar nu reușeam să înțeleg mai nimic. Oare ce spusese despre tata? Ce trebuia să fac? Ce trebuia să facă el? Eu nici măcar nu mai știam cum arăta. Era o imagine ștearsă, pe care mi-o construisem mai mult dintr-o poză. O găsisem într-un sertar când mă jucam și eram tare mândră, de parcă descoperisem o comoară despre care doar eu știam. Iar ca să nu dispară de-acolo trebuia s-o „vizitez” în fiecare zi, ca pe un ritual secret.

O fotografie de la cununia lor... Amândoi erau frumoși și păreau fericiți, îndrăgostiți, așa cum stăteau îmbrățișați pe treptele din fața clădirii.

Mama purta o rochie bleu delicată, cu o fundiță albă la gât și un cordon asortat, iar sandalele albe, cu toc, îi alungeau și mai mult picioarele frumoase. Părul îi era prins cu o cordeluță decorată cu flori, care o făcea să arate ca o prințesă. O adoram pur și simplu.

Tata, pe de altă parte, era imaginea perfectă a unui prinț din basme. Îmbrăcat într-un costum bleumarin